

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΤΣΑΝΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 681 ●
● ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2021 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Χριστός σαρκωθείς

Ἀρχή καὶ τέλος

Ἡ Παλαιά Διαθήκη ἀρχίζει μέ τό λόγο τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. «Καί εἶπεν ὁ Θεός» (Γεν. α' 3). Τήν σκυτάλη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τήν παίρνουν στή συνέχεια οἱ ἅγιοι, προφῆτες καί πατριάρχες. Καί στήν τελευταία στροφή τοῦ ἀρχαίου κόσμου ἐμφανίζεται ὁ λόγος, ἀλλά μέ κεφαλαίο **Λ**. Ἐρχεται ὁ Θεός Λόγος. Σαρκώνεται. «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ίωάν. α' 14).

● Ἡ μιά σάρκωσις χαρίζει τήν ἄλλη σάρκωσι. Ἀδύνατον νά δη ἄνθρωπος τόν Θεό. Καί ὅμως ὁ Θεός ἔγινε θεατός, ὄρατός, μέ τήν σάρκωσί Του. Πῆρε δούλου μορφή καί «ἐπί τῆς γῆς ὤφθη καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφη».

● Ἀδύνατον νά συλλάβῃ ἄνθρωπος τήν περί Θεοῦ καί οὐρανίων ἀλήθεια. Τό μυστήριο ἦταν «σεσιγημένον» (Ρωμ. ιδ' 24). Καί ὅμως μπορεῖ ἄνθρωπος ν' ἀκούσῃ τόν ἀσύλληπτο λόγο, γιατί τόν σάρκωσε ὁ σαρκωμένος Λόγος. Ἡ οὐράνια Ἀλήθεια πῆρε ἀνθρώπινη γλῶσσα. Λάλησε ἐπί γῆς ὁ Θεός χρησιμοποιοῦντας ἀνθρώπινη γλῶσσα, ἀνθρώπινες εἰκόνες.

● Κένωσις ἢ μία εἰκόνα. Κένωσις λόγου μετά τήν κένωσι τοῦ Λόγου. Τό πῶς μίλησε στήν ἐποχή τῆς Καινῆς Διαθήκης ὁ Θεός παρουσιάζει ἡ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολή: «Ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν» (α' 1).

● Ἐσχατα χρόνια καλεῖ ὁ Παῦλος τά χρόνια τῆς παρουσίας τοῦ Υἱοῦ. Ἐσχατα ὡς πρὸς τά παλαιά. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀρχή καί τό τέλος. Τό τέλος καί ἡ ἀρχή. Ὡς πρὸς τά παλαιά εἶναι τό τέλος. Ὡς πρὸς τά καινούργια εἶναι ἡ ἀρχή. Σφραγίζει μιά γιά πάντα τήν ἱστορία. Ἀρχίζει τήν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης σωτηρίας. Τελειώνει ὁ Νόμος. Ἀρχίζει ἡ Χάρις. Τελειώνει ἡ ἐπαγγελία. Ἀρχίζει ἡ ἐκπλήρωσις.

● Ὡς πρὸς τόν ἀγῶνα τῶν προφητῶν ἔρχεται τό τέρμα. Ἐνδοξο, ἀφοῦ ἔφερε τόν προφητευόμενο Χριστό στόν κόσμο. Ὡς πρὸς τόν ἀγῶνα τῶν χριστιανῶν ἔχουμε

τήν ἀρχή. Τά ἐσχατα θά εἶναι γιά κά-
θε μέν πιστό τό τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς
του, γιά ὅλο δέ τόν κόσμο ἡ «ἐσχάτη ἡ-
μέρα» (Ἰωάν. στ' 39), ἡ συντέλεια τοῦ
κόσμου, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἡ δευ-
τέρα παρουσία.

● Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀνάπαυσις. Μέ τό
λόγο Του καλεῖ τοὺς κουρασμένους ἀπό
τὴν ἁμαρτία καί τοὺς ποικίλους πόνους
ἀνθρώπων, νά τοὺς ξεκουράσῃ: «*Δεῦτε
πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορ-
τισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ.
ια' 29). Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ξεκουράζει.
Ἄλλωστε ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ
ἀντίλαλος τοῦ Οὐρανοῦ. «*Ἐπ' ἐσχάτου
τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν
Υἱῷ, ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ
καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν*» (α' 2).

Ὁ Δημιουργικός Λόγος

Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ Δημιουργικός Λόγος: «*Δι' οὗ
καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν*» (α' 2). Ὅλα ἐγι-
ναν ἀπό τόν Χριστό. «*Πάντα δι' αὐτοῦ
ἐγένετο, καί χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν
ὃ γέγονεν*» (Ἰωάν. α' 3). Εἶναι καί ὁ αἴ-
τιος καί ὁ σκοπός τῆς δημιουργίας.
Ἄπό τόν Χριστό καί γιά τόν Χριστό ἐγι-
ναν ὅλα (Κολοσ. α' 16).

Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεως τοῦ κό-
σμου. Ὁ λόγος ὄχι μόνο ὡς ποιητικό αἴ-
τιο, ἀλλά καί ὡς τρόπος δημιουργίας. Ὁ
λόγος Του γίνεται «*ἔργον εὐθύς*». «*Αὐτός
εἶπε καί ἐγενήθησαν, αὐτός ἐνετείλατο
καί ἐκτίσθησαν*» (Ψαλμ. λβ' 9).

Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ κληρονόμος. «*Ὁν ἔθηκε κλη-
ρονόμον πάντων, δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας
ἐποίησεν*» (α' 2). Ὡς Θεός Λόγος, ὡς
Υἱός ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα, ὡς προ-
αιώνιος Θεός, εἶναι τῆς αὐτῆς οὐσίας
καί ἐξουσίας. Ἐπομένως ὡς Υἱός κατά
φύσιν εἶναι καί κατά φύσιν κληρονόμος,
κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Μέ
τὴν σάρκωσί Του ἔγινε ἄνθρωπος. Προσ-
έλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύσι. Ἐκανε ὑ-
πακοή στήν ἐντολή καί ἀποστολή τοῦ

Πατρός. Ὑπακοή, πού Τοῦ στοίχισε.
Πόνεσε ὅσο κανένας ἄλλος. Σταυρώθη-
κε. Ἐγινε «*ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θα-
νάτου δέ σταυροῦ*» (Φιλιπ. β' 8).

● Ἐγινε ὁ Χριστός, ὡς Θεάνθρωπος,
«*κληρονόμος πάντων*», καίτοι ἦταν
κληρονόμος, γιά νά γίνουμε ὅσοι πι-
στεύουμε καί ζοῦμε μ' Αὐτόν, συγ-
κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν
οὐρανῶν. Ἐγινε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ υἱός
τοῦ ἀνθρώπου, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς, οἱ
δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.
Ἀποκτήσαμε τὴν υἰοθεσία κατά χάριν
(Ἰωάν. α' 12).

Γίναμε υἱοί, ἄρα κατασταθήκαμε
κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ. «*Ἐλάβετε πνεῦμα
υἰοθεσίας... Εἰ δέ τέκνα, καί κληρονόμοι,
κληρονόμοι μέν Θεοῦ, συγκληρονόμοι
δέ Χριστοῦ, εἶπερ συμπάσχομεν ἵνα καί
συνδοξασθῶμεν*» (Ρωμ. η' 15-17).

Ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός

Τί ἦταν ὁ Χριστός, τί εἶναι, τί μᾶς
προσέφερε, τί ἔγινε; Ὅλα αὐτά παρου-
σιάζει μέ θεϊκή ἐνάργεια ἡ πρὸς Ἑβραί-
ους: «*Ὁς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καί
χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέ-
ρων τε τά πάντα τῷ ρήματι τῆς δυνάμε-
ως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιη-
σάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν
ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς*»
(α' 3). Δηλαδή: «*Αὐτός εἶναι ἡ ἀκτινοβο-
λία τῆς ἐνδοξης μορφῆς καί φύσεώς Του.
Παράλληλα εἶναι καί εἰκόνα τῆς οὐσίας
Του. Καί κυβερνᾷ τά πάντα μέ τόν παν-
τοδύναμο λόγο Του. Καί ἀφοῦ ὁ ἴδιος (μέ
τὴ σταυρική Του θυσία) ἐξάλειψε τίς
ἁμαρτίες μας, κάθισε στά δεξιά τῆς με-
γαλωσύνης, στά οὐράνια ὕψη*».

● Ὅσα παραθέτει ὁ στίχος ὡς στοι-
χεῖα τῆς ταυτότητας τοῦ Υἱοῦ, τοῦ
Χριστοῦ, ἀρκοῦν ν' ἀποδείξουν τὴν θεο-
πνευστία τῆς Γραφῆς. Δέν θά μπο-
ροῦσε ἀνθρώπινη διάνοια νά συλλάβῃ
τὴν ταύτιση τῆς θεϊκῆς λάμπειος Υἱοῦ καί
Πατέρα, τὴν ἀπεικόνισι τῆς θεϊκῆς ὑπο-
στάσεως, τὴ δυναμική τοῦ Ἰησοῦ, τὴν
καθαρτικὴ ἐνέργεια τῆς θυσίας Του, τό

άνεβασμα τοῦ ἀνθρώπου σέ ἀπροσπέλαστα ὕψη. Ὁ Χριστός εἶναι:

● Ὁ ΩΝ. «Ὁς ὦν...». Ὄταν ὁ Μωϋσῆς συνωμίλησε μέ τόν Θεό στή φλεγόμενη καί μή κατακαιομένη βάτο, στό τέλος τοῦ εἶπε:

— Κι ἂν μέ ρωτήσουν, ποιό εἶναι τό ὄνομα αὐτοῦ πού συνωμιλοῦσες, τί θά τοὺς πῶ; Ποιό τό ὄνομά Σου;

Καί ὁ Θεός τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐγώ εἰμι ὁ Ὄν. Οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ: Ὁ Ὄν ἀπέσταλκέ με» (Ἐξόδ. γ' 13-14).

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Εἶναι ὁ Γιαχβέ. Ὁ Ὄν καί ὁ Ὑπάρχων. Δέν ὑπάρχει χρόνος, πού δέν ὑπῆρχε. Ὁ «πρό αἰώνων ὑπάρχων Θεός ἡμῶν».

● Αὐτός ὁ προαιώνιος Θεός ἦρθε στόν κόσμον μέ «δούλου μορφήν». Ἡ ταπεινή Του παρουσία δέν στερεῖ τή θεϊκή Του οὐσία. Στό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου Ἰησοῦ ἐνυπάρχει ἡ Θεότητα. Πῶς ν' ἀποδώσουμε στή νεοελληνική τή μοναδική λέξι «ἀπαύγασμα»; Ἄς ποῦμε, ἀκτινοβολία τῆς θεϊκῆς δόξας. Στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γνωρίζεται ὁ ἀόρατος Θεός, ὅπως σημειώνει στό θεολογικό του προοίμιο ὁ Ἰωάννης: «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενῆς υἱός ὁ ὢν εἰς τόν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18).

Μέ τό «ἀπαύγασμα» δέν μειώνεται στό ἐλάχιστο ὁ Υἱός ἐναντι τοῦ Πατέρα. Εἶναι «Φῶς ἐκ Φωτός, Θεός ἀληθινός ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθείς, ὁμοούσιος τῷ Πατρί, δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο».

● Ἀπό τό μυστηριώδες εἰκονοστάσι τῆς ὁμοουσίου Τριάδος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ κατέβηκε στό εἰκονοστάσι τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, πού ὀνομάζεται σάρκωσις. Εἶναι ἡ τέλεια εἰκόνα τοῦ τελείου ἀνθρώπου, χωρίς ὅμως νά παύση νά εἶναι καί «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Κολοσ. α' 15). Δύο εἰκόνας, δύο φύσεις, θεία καί ἀνθρωπίνη, σ' ἓνα Πρόσωπο, ὑποστατικά ἐνωμένες. Κάπως ἔτσι ἄς νοήσουμε τό «χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ».

Οἱ εἰδωλολάτρες νόμιζαν «χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καί ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου, τό θεῖον εἶναι ὅμοιον» (Πράξ. ιζ' 29). Ὅτι ὁ Θεός εἶναι χάραγμα σέ χρυσάφι ἢ ἀσήμι. Ὁ Χριστός δέν εἶναι χάραγμα. Εἶναι χαρακτήρ! Ὅχι καλός χαρακτήρας! «Χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως τοῦ Θεοῦ». Δέν εἶναι ὅμοιος μέ τόν Θεό. Εἶναι ὁμοούσιος μέ τόν Θεό Πατέρα. Ὅχι ἀντίτυπος, ἀλλά ἰσότυπος μέ τόν Πατέρα.

Καθαρισμός τῶν ἀμαρτιῶν μας

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἀκόμα ὁ παιτοδύναμος μέ τόν λόγο Του. «Φέρων τε τά πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ» (Ἐβρ. α' 3). Ὅργανο τῆς ἐξουσίας Του τό ῥήμα Του, ὁ λόγος Του. Ἀλλά μαζί μέ τό λόγο στό ἔργο τῆς νέας δημιουργίας προσφέρει καί τό Αἷμα Του. «Δι' ἑαυτοῦ καθαρισμόν ποιησάμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς».

Αὐτό συγκινεῖ περισσότερο ἀπό ὅλα ἐμᾶς τοὺς ἀμαρτωλούς. Ὅλα τά ἐποίησε ὁ Ποιητής τοῦ κόσμου, γιά νά ποιήσῃ τό ἕνα καί συγκλονιστικό: «Τόν καθαρισμόν τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν». Ὁ Ποιητής ἔγινε ποίημα, γιά νά κάνῃ ποίημα (ἔργο) τήν ἄφεισι τῶν παραπτωμάτων μας.

● Μᾶς καθάρισε καί μᾶς καθαρίζει μέ τή σταυρική Του θυσία. Μᾶς καθάρισε καί μᾶς καθαρίζει «δι' ἑαυτοῦ». Διά τοῦ ἑαυτοῦ Του. Κανένας ἀμαρτωλός «ἀφ' ἑαυτοῦ» δέν μπορεῖ νά καθαριστῇ. Ἐκεῖνος μᾶς χαρίζει τήν κάθαρσι, τήν ἄφεισι, τή λύτρωσι, τή σωτηρία. Μᾶς καθάρισε καί μᾶς καθαρίζει μέ τό πανάγιο Αἷμά Του, ἀφοῦ τό «αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἀμαρτίας» (Α' Ἰωάν. α' 7).

● Μετά τό Πάθος ἡ δόξα. Δόξα τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Ἀνεβαίνει μέ τήν Ἀνάληψί Του στά δεξιὰ τοῦ Πατρός, ἀνεβάζοντας καί δοξάζοντας ἔτσι τόν ἀνθρωπο. «Ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς» (Ἐβρ. α' 3). Μᾶς ἀνέβασε, «θεώσας τό πρόσλημμα». Ὁ Θεός «συνήγειρεν

ἡμᾶς καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρα-
νίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 6).

Κατεβαίνει ὁ Θεός. Γίνεται ἄνθρωπος. Φορτώνεται τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἀνεβαίνει στοῦ Σταυροῦ. Τοὺς καθαρίζει. Καὶ ὕστερα ἀνεβαίνει μαζί τους. Τοὺς χαρίζει τὴν οὐράνια δόξα.

Τό ὑπέρ πᾶν Ὄνομα

Ὁ Χριστός ἦταν πάντοτε ὁ Δημιουργικός Θεός, ὁ «ὑπέρ πάντων». Καὶ ἔγινε ἄνθρωπος. Φάνηκε ἀδύναμος, ὁ Παντοδύναμος. Ὁ ἀπ. Παῦλος συγκρίνει τὸν Χριστό μέ τοὺς ἀνθρώπους, μέ τοὺς προφήτες, μέ τοὺς ἀγγέλους. Καὶ τὸν ἀποδεικνύει ἀσύγκριτο. Λέει: «*Τοσοῦτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα*» (Ἐβρ. α' 4). Ἀναδείχθηκε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους! Ὁ Χριστός ὡς Θεός ἦταν πάντοτε ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν ἀγγέλων. Οἱ ἄγγελοι εἶναι λειτουργικά πνεύματα. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ λειτουργούμενος Θεός.

Ἄρα ἐδῶ ὁ λόγος δέν εἶναι γιὰ τὴν προϋπάρχουσα ἀνωτερότητα τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ Λόγου. Εἶναι γιὰ τὴν ὑπερέχουσα δόξα, πού ἔλαβε ὡς Θεάνθρωπος μετὰ τὸ Σταυρό, τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς Ἀνάβασι.

• Μιλᾷει ὁ Παῦλος μέ τὴ γλῶσσα τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ Ἀνώτερος ἀνωτατοποιεῖται! Θέλησε νά φανῆ κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ἀφοῦ οἱ ἄγγελοι δέν πεθαίνουν, ἐνῶ Ἐκεῖνος θέλησε νά πεθάνῃ πάνω στοῦ Σταυροῦ. Γι' αὐτό καὶ ἔγινε ἀνώτερός τους. Ὡς Θεάνθρωπος! «*Τοσοῦτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα*» (Ἐβρ. α' 4). Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ἐνταῦθα καὶ περὶ τῆς κατὰ σάρκα οἰκονομίας διαλέγεται. Τό γάρ “κρείττων γενόμενος”, οὐκ οὐσίας δηλωτικόν ἐστὶ τῆς κατὰ Πατέρα (ἐκείνη γάρ οὐκ ἐγένετο, ἀλλά γεγέννηται), ἀλλά τῆς κατὰ*

σάρκα. Αὕτη γάρ ἐγένετο» (Ε.Π.Ε. 24, 220). Μετάφρασις: Ἐδῶ μιλάει καὶ γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς σαρκώσεως. Διότι τό «ἔγινε ἀνώτερος» δέν δηλώνει τὴν οὐσία τῆς Θεότητος (ἀφοῦ αὐτὴ δέν ἔγινε, ἀλλά γεννήθηκε). Δηλώνει τὴν ἀνθρωπίνη οὐσία, διότι αὐτὴ ἔγινε.

• Καὶ μόνο ἡ μετοχὴ «γενόμενος» δηλώνει τὸν λόγο τῆς οἰκονομίας. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι «γενόμενος». Εἶναι «γεννημένος». Τό πρῶτο τὸν κάνει κτίσμα, κάτι πού δέν εἶναι. Τό δεύτερο δείχνει τὴν Υἱοτητα Του, κάτι πού πάντα ἔχει. Καὶ ἐδῶ θαυμάζει κανεὶς τὴν ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Λόγου. «*Ὁ Ὡν γίνεται!*» Ὁ Γεννημένος πρό πάντων τῶν αἰῶνων γεννᾶται ἐν χρόνῳ.

• Μετὰ τὸν θαυμασμό μας γιὰ τὴν δλη ἀκτινοβολία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, πού ἔπαθε γιὰ νά μᾶς καθάρισι, τό μόνο, πού μποροῦμε δοξολογικά καὶ εὐχαριστιακά νά κάνουμε εἶναι: Ν' ἀγωνιζώμαστε νά παραμένουμε καθαροί. Ἄς προσέξουμε τὴν προτροπὴ τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου: «*Μένωμεν καθαροί καὶ μηδεμίαν δεξιόμεθα κηλῖδα, ἀλλά τό κάλλος, ὅπερ ἡμῖν ἐνέθηκε, καὶ τὴν εὐπρέπειαν διαφυλάττειν οὕτω σπουδάζωμεν ἀμόλντον καὶ καθάραν, ὥστε μηδένα σπῖλον ἔχειν ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων*» (Ε.Π.Ε. 24,222). Μετάφρασις: Ἄς παραμένουμε καθαροί. Ἄς μὴ δεχτοῦμε βρωμιά. Ἄς ἔχουμε τὴν ὁμορφιά, πού μᾶς στόλισε ὁ Θεός. Κι ἄς φροντίζουμε νά διατηροῦμε τὴν εὐπρέπεια τόσο ἀμόλντη καὶ καθαρὴ, ὥστε νά μὴν ἔχη καμμία κηλῖδα ἢ ρυτίδα ἢ κάτι τέτοιο (Ἐφεσ. ε' 7).

• Προτοῦ νά εἶναι ἀργά ἄς φροντίσουμε. Τό λουτρό τῆς μετανοίας μᾶς ἀναμένει. Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως στοῦ μυστήριου τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἡ εἰλικρινὴς ἐξομολογισις στὸν πνευματικὸ τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι μόνο μία φτωχὴ ἔστω ἀντιπροσφορά στὴν ἀνεκδιήγητη δικὴ Του δωρεά, ἀλλά μᾶς χαρίζει καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας δόξας.

Ἄρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκης

Ἐπίκαιρα**Χριστιανισμός και ἐμβολιασμός**

Μετά τήν Βάπτισή Του, ὁ Ἰησοῦς, σύμφωνα μέ τά Εὐαγγέλια τοῦ Ματθαίου (δ' 5-7) καί τοῦ Λουκᾶ (δ' 9-12), κατευθύνθηκε στήν ἔρημο, προκειμένου νά νικήσει τόν Διάβολο καί τούς πειρασμούς. Κάποια στιγμή ὁ Διάβολος παραλαμβάνει τόν Ἰησοῦ καί τόν φέρνει στήν Ἱερουσαλήμ. Τόν τοποθετεῖ στήν κορυφή τοῦ Ναοῦ καί Τοῦ λέει: «Ἐάν εἶσαι Υἱός τοῦ Θεοῦ, ρίξε τόν ἑαυτόν Σου κάτω· διότι εἶναι γραμμένο, ὅτι ὁ Θεός θά δώσει ἐντολή στούς ἀγγέλους πρὸς χάριν Σου καί αὐτοί θά Σέ σηκώσουν στά χέρια τους ἀμέσως...». Ὁ Διάβολος ὑπονοοῦσε ὅτι τά πλήθη τῶν πιστῶν, πού βρίσκονταν στόν Ναό, θά ἔβλεπαν τό θαῦμα καί θά ἀναγνώριζαν τόν Ἰησοῦ ὡς Μεσσία.

• Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε στόν Διάβολο ὅτι, σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, δέν πρέπει νά ἐκθέτουμε τόν ἑαυτό μας σέ κίνδυνο, γιά νά δοκιμάσουμε τόν Θεό, πιστοποιώντας ἔτσι ἄν Ἐκεῖνος θά μᾶς προφυλάξει. Συνεχόμενα, δέν εἶναι ἀποδεκτό νά ὑποβάλει ὁ ἀνθρώπος τόν Θεό σέ δοκιμασία, ὥστε νά πειστεῖ, μέ χειροπιαστά γεγονότα, ὅτι πράγματι ὁ Θεός Τόν ἀγαπᾶ καί Τόν προστατεύει. Τό νά βάζει κάποιος τόν Θεό σέ δοκιμασία δέν δηλώνει πίστη σέ Αὐτόν· τό ἀντίθετο μάλιστα.

• Στό μακρό διάστημα τῆς πανδημίας, καί ἀκόμα περισσότερο τίς τελευταῖες ἡμέρες πού ἡ ἀρρώστια βρίσκεται σέ ἔξαρση, ἔχουμε ὅλοι ἀκούσει γιά ἱερεῖς, μοναχοὺς ἢ πιστοὺς πού ἀδιαφοροῦν ἐπιδεικτικά γιά τόν κορωνοϊό. Ὅρισμένοι ἀμφισβητοῦν τήν ὑπαρξή ἢ τή σοβαρότητά του, ἄλλοι μάχονται τόν ἐμβολιασμό καί κάποιοι διακηρύσσουν ὅτι δέν φοβοῦνται τόν ἰό, ἐπειδὴ θά τούς σώσει ὁ Θεός.

Οἱ ἀντιλήψεις αὐτές καί οἱ στάσεις ζωῆς πού συνεπάγονται, ἔχουν ὀδηγήσει πάρα πολλοὺς ἀνθρώπους νά νοσήσουν βαριά καί ἀρκετοὺς νά πεθάνουν.

• Ἀπό ὅσα ὁμως ἀναφέρονται στά δύο Εὐαγγέλια, τήν ἐγκυρότητα τῶν ὁποίων δέν

φαντάζομαι νά ἀμφισβητεῖ ὅποιος θέλει νά συγκαταλέγεται στούς Χριστιανούς, προκύπτει ὅτι ἡ στάση ὅσων ἀδιαφοροῦν γιά τόν κορωνοϊό καί τίς συνέπειές του εἶναι τελικά ἀντιχριστιανική. Καί εἶναι ἀντιχριστιανική ὄχι μόνο διότι ἀδιαφοροῦν γιά τόν συνάνθρωπό τους, γινόμενοι διασπορεῖς τῆς φονικῆς πανδημίας, ἀλλά καί ἐπειδὴ ὑποβάλλουν τόν Θεό σέ δοκιμασία.

• Εἴτε τό ἀντιλαμβάνονται εἴτε ὄχι, ἐκθέτοντας τόν ἑαυτό τους σέ κίνδυνο -μὴ ἐμβολιαζόμενοι καί μὴ ἐφαρμόζοντας τά ὑγειονομικά μέτρα προστασίας- καλοῦν τόν Θεό νά τούς σώσει, ἐπειδὴ θεωροῦν ὅτι εἶναι πιστοί καί ἀξίζουν τήν προστασία Του καί τήν ἀγάπη Του. Ἐάν τελικά σωθοῦν, θά ἔχουν νά ὑπερηφανεύονται γιά τή χάρη τοῦ Θεοῦ πού δέχτηκαν καί γιά τό ὅτι αὐτοί εἶναι οἱ ἐκλεκτοί. Σέ ἀντίθεση, βέβαια, μέ τίς μάζες τῶν «μὴ ἐκλεκτῶν», ὅσων δηλαδή τηροῦν τά ὑγειονομικά μέτρα προστασίας καί ἐμβολιάζονται.

• Μόνο πού αὐτοί πού τιμοῦν τή χριστιανική πίστη εἶναι τελικά οἱ δεύτεροι, ὅσοι δηλαδή τηροῦν τά ὑγειονομικά μέτρα προστασίας καί ἐμβολιάζονται, γιά νά μὴ δοκιμάσουν τόν Θεό· αὐτοί πού προσπαθοῦν νά προφυλαχθοῦν ἀπό τήν πανδημία καί νά ἀποτρέψουν τή διάδοσή της, προστατεύοντας παράλληλα τούς συνανθρώπους τους. Αὐτοί, συνεπῶς, δροῦν σύμφωνα μέ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι οἱ ἀρνητές τῆς πανδημίας καί τοῦ ἐμβολιασμοῦ, μέ ἐπίφαση τόν Χριστιανισμό.

• Ὁ Χριστιανισμός εἶναι μιὰ θρησκεία, πού θεμελιώνεται ἐξίσου στόν Λόγο καί στήν Πίστη. Στό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη ὀρίζεται μέ σαφήνεια: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καί ὁ Λόγος ἦν πρὸς τόν Θεόν καί Θεός ἦν ὁ Λόγος» (α' 1).

Ἐπίσης, ἡ Ἐκκλησία ἔχει μακρά παράδοση ἰατρῶν ἀγίων, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποίησαν τήν ἐπιστήμη γιά νά μειώσουν τόν ἀνθρώπινο πόνο, νά καταπολεμήσουν τίς ἀσθέ-

Καί άδικημένοι οί άγωνιστές τοῦ '21 ἔμειναν πιστοί στην πατρίδα

Ἔ
ἴναι ἀλήθεια, πώς οί συσχετισμοί δυνάμε-
ων μετά τή λήξη τῆς Ἐπανάστασης ἔθε-
σαν πολλούς Ἀγωνιστές στό περιθώριο.

Ἄ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὁ περίφημος
Γέρος τοῦ Μοριά, μυαλό τῆς Ἐπανάστασης
καί ἐμφυχωτής του Λαοῦ στά δύσκολα, φυ-
λακίστηκε καί καταδικάστηκε σέ θάνατο.

Ἄ Νικήτας Σταματελόπουλος, ὁ ἐπονο-
μαζόμενος Νικηταρᾶς ὁ Τουρκοφάγος, πέ-
θανε τό 1849 πάμφτωχος, ἄρρωστος καί τυ-
φλός σέ ἓνα ἡμιπύγιο στόν Πειραιᾶ σέ ἡλι-
κία 68 ἐτῶν.

Ἄ Γιάννης Μακρυγιάννης, καταδικάστη-
κε σέ θάνατο γιά ἐσχάτη προδοσία καί ἔμεινε
φυλακισμένος καί σέ ἀπομόνωση ἐπί τριετία
(1851-1854).

Λιγότεροι γνωστοί, πλὴν ὅμως σημαντι-
κοί, Ἀγωνιστές τῆς Ἐπανάστασης, ὅπως ὁ
Παναγιώτης Σέκερης καί ὁ Μανουήλ Βερ-
νάρδος, πέθαναν πάμφτωχοι ἀφοῦ ἔδωσαν
τά πάντα γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδας. Ἄ

νεις, νά σώσουν ζωές. Ἄρα, οί ἀρνητές τῆς
πανδημίας καί τοῦ ἐμβολιασμοῦ προσβάλ-
λουν καί τήν πνευματική παρακαταθήκη
τῶν ἀγίων αὐτῶν, τούς ὁποίους ἡ χριστιανι-
κή Ἐκκλησία τιμᾷ.

● Ἄς ἀκούσουν οί πιστοί καί οί πιστές
τήν ἐπίσημη Ἐκκλησία, ἄς διαβάσουν τόν
λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἄς μὴ παρασύρονται σέ
δομικά ἀντιχριστιανικές συμπεριφορές.

(Γ. Σπείρης, ἀν. καθηγητής Πανεπιστημίου Ἀ-
θηνῶν, ἐφημερίδα «Καθημερινή», 18.11.2021)

μέν Σέκερης διέθεσε τήν περιουσία του γιά τή
χρηματοδότηση τῆς ὀργάνωσης τῆς Φιλικῆς
Ἐταιρείας, ὁ δέ Βερνάρδος ἱδρυσε στό Ἴασιο
ἐλληνικό τυπογραφεῖο, τό ὁποῖο λειτούργησε
μέχρι τό 1821 συμβάλλοντας στήν πνευματι-
κή προετοιμασία τῶν ἐξεγερμένων Ἑλλήνων.

Ἦταν ὅμως αὐτός ὁ παραγκωνισμός ἀρ-
κετός γιά νά σβήσουν μέ μιᾶς οἱ ἰδέες ἐνός
λαοῦ, πού μεγαλουργήσε τά ἀμέσως προη-
γούμενα χρόνια, προκαλώντας τό μεγαλει-
ῶδες κίνημα τοῦ φιλελληνισμοῦ καί τοῦ κα-
θολικοῦ θαυμασμοῦ ἀκόμα καί σέ ἀντιδρα-
στικές καί ἀντεπαναστατικές κυβερνήσεις;

Ἦ ἀπάντηση εἶναι μᾶλλον ἀρνητική. Τί-
ποτα δέν φάνηκε ἀρκετό νά ξεριζώσῃ τή
βαθιά πίστη καί τήν προσήλωσή τοῦ ἐλληνι-
κοῦ λαοῦ στήν παράδοση. Στήν περίπτωσή
μας τό ἐννοιολογικό πεδίο τῆς παράδοσης
περιορίζεται στήν πνευματική ἔκφραση αὐ-
τῆς, δηλαδή στίς ἀξίες, στίς ἀρχές, στό ἦθος
πού διακατεῖχε τούς ἀγωνιστές τοῦ '21, στοι-
χεῖα τά ὁποῖα διαμόρφωσαν ἐν πολλοῖς τήν
ἰδεολογία, πού βρίσκεται στή βάση τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἐπανάστασης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, πού κατα-
δεικνύει τό πνεῦμα, ἀλλά καί αὐτή τήν ἴδια
τήν πίστη στήν παράδοση, ἀποτελεῖ μεταξύ
ἄλλων ἡ προκήρυξη πού διαμοίρασε ὁ Ἀλέ-
ξανδρος Ὑψηλάντης τίς παραμονές τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἐπανάστασης, ἡ ὁποία τιτλοφο-
ροῦνταν «Μάχου ὑπέρ πίστεως καί πατρι-
δος».

Αὐτή τήν πίστη λοιπόν στήν παράδοση
καί τίς ἰδέες πού βρίσκονταν βαθιά χαραγμέ-
νες μέσα στίς καρδιές τῶν Ἑλλήνων δέν ἦταν
δυνατό νά τίς παραγκωνίσει τό νέο καθεστῶς
πού ἀνέλαβε τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ ὑπό
ἴδρυση ἐλληνικοῦ κράτους.

Ἄστόσο, προσπαθώντας νά δώσουμε μία
ἐπαρκῆ ἀπάντηση στά ζητούμενα καί τίς
προκλήσεις τοῦ σήμερα, ἀναρωτιόμαστε ἂν
οἱ ἰδέες, οἱ ἀξίες πού ἐμφώλευαν στίς φυγές
τῶν ἀγωνιστῶν καί ὀδήγησαν τελικά στόν
ἀγῶνα γιά ἀνεξαρτησία μποροῦν νά σημαί-
νουν κάτι στό τώρα, σέ αὐτό πού θά μπο-
ροῦσε νά ὀνομαστῇ νέα ἐλληνική ταυτότητα.

Ἦ ταυτότητα, ἄς σημειωθεῖ, δέν εἶναι κά-
τι σταθερό, ἀλλά ἀπεναντίας βρίσκεται ὑπό

συνεχή διαμόρφωση. Ἡ ταυτότητα μπορεί νά εἶναι συλλογική ἢ ἀτομική. Ἡ δέ συλλογική ταυτότητα μπορεί νά ἔχει ἀναφορά παγκόσμια, εὐρωπαϊκή ἢ ἐθνική.

Σέ μία κοινωνία, πού θέλει νά εἶναι καινότητα, ἐκσυγχρονισμένη, δυτικά προσανατολισμένη, προοδευτική, ποιά θέση μπορεί νά κατέχει ἡ παράδοση, ὅπως ἐνσαρκώθηκε στά πρόσωπα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21;

Σέ ἕνα πολυμεταβαλλόμενο κόσμο, ὅπου ὁ ἀμοραλισμός, ἡ σχετικοποίηση ἀξιών καί ἰδανικῶν, καθώς καί ἡ πολιτισμική ὁμογενοποίηση πού θυσιάζει κάθε μορφῆς ἰδιαιτερότητα καί διαφορετικότητα, βρίσκεται στήν αἰχμή τοῦ δόρατος, ποιός ὁ ρόλος τῆς παράδοσης, ὅπως «ὀρίστηκε» ἀπό τούς ἥρωες τοῦ ἐθνικοῦ ξεσηκωμοῦ δύο αἰῶνες πρῖν;

Ἄν ἀναλογιστοῦμε ὅτι κύρια ἔκφραση αὐτοῦ τοῦ παραδοσιακοῦ στοιχείου εἶναι ἡ πίστη στά ἑλληνορθόδοξα ἰδανικά, τότε ἡ ἀπάντηση πού θά δοθεῖ εἶναι καθαρῆ, ὅπως τά διδάγματα τῆς. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐμπεριέχει μέσα τῆς στοιχεῖα καί λειτουργίες πού μποροῦν νά δώσουν τήν κατάλληλη ὠθηση στούς σύγχρονους Ἕλληνες νά ἀγωνιστοῦν καί νά ἀντισταθοῦν, προτάσσοντας συγκεκριμένη παράδοση - τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δικαιοσύνης - ἐναντι ὅλων αὐτῶν πού ἐπιθυμοῦν νά τά «ξεθωριάσουν» ἢ ἀκόμη χειρότερα νά τά ἐξαιείψουν.

Μέ λίγα λόγια, ἡ παράδοση, κύρια ἔκφραση τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἑλληνορθόδοξη πίστη, συνιστᾷ τίς ρίζες πού στηρίζουν τόν κορμό, τήν πηγὴ στήν ὁποία ἀνατρέχουμε γιά νά ἐμπνευστοῦμε στό παρόν. «Τ' ἀθάνατο κρασί του '21», πού ἔρχεται στά χεῖλη τοῦ Παλαμᾶ τήν ἐπαύριον τῆς ἔκρηξης τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, «ἡ ἀρετὴ καί ἡ τόλμη» τῶν ἀγωνιστῶν πού ὑμνεῖ ὁ Κάλβος, δημιουργοῦν ἕνα πλαίσιο ἀξιών πού κανεὶς μπορεί νά τίς ἐνστερνιστεῖ ἢ νά τίς ἀπορρίψει.

Ἀκόμη καί σέ μία σύγχρονη κοινωνία, ὅπως τήν παριγράψαμε, τό ἐθνικό στοιχεῖο προῦποτίθεται.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση, κατά τήν ἵδρυσή τῆς προέβλεπε τόν σεβασμό στήν πολιτισμική ἰδιαιτερότητα τοῦ κάθε λαοῦ καί ὄχι τήν ὁμογενοποίησή τους.

Ἄς ἔχουμε ἀκόμη κατά νοῦ, πῶς τό παρόν δέν εἶναι παρὰ τό παρελθόν τοῦ μέλλοντος.

(Περιοδικό «Ἐκκλησία», Ἀπριλ. 2021, σελ. 392)

Ὡς μικρό παιδί ὁ Ἰησοῦς

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός τίποτε δέν ἔκανε ὅσο ἦταν παιδί. Μόνο ἕνα ξέρομε κατά τῆ μαρτυρία τοῦ Λουκᾶ, ὅτι δωδεκαετῆς στό Ναό καθόταν καί ἄκουγε τούς διδασκάλους καί ἀπό τίς ἐρωτήσεις Του φαινόταν ἀξιοθαύμαστος. Καί σωστά δέν ἄρχισε τά θαύματά Του ἀπό μικρὴ ηλικία. Διότι οἱ ἄνθρωποι θά ἐξελάμβαναν τά θαύματά Του γιά φαντασίες. Ἄν οἱ πολλοὶ εἶχαν τέτοια ὑποψία τότε πού ὡς μεγάλος, ὡς ἄνδρας, ἔκανε θαύματα, πολύ περισσότερο ἂν θαυματουργοῦσε ὡς μειράκιο.

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 12,670

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Ἐπισκεφθεῖτε τό Βιβλιοπωλεῖο μας

Ἐθν. Ἀντιστάσεως (Βασ. Ὀλγας) 103
172 36 Ἅγιος Δημήτριος (Μπραχάμι)
Τηλ. 2109765440

www.agiosbooks.gr

e-mail: agiosbooks@gmail.com

Θά βρῆτε **βιβλία**:

- Τήν ΑΓ. ΓΡΑΦΗ
 - Λειτουργικά καί Ἑρμηνευτικά
 - Ἀπολογητικά καί Ἀντιαιρετικά
 - Διηγήματα καί Νεανικά-Παιδικά
 - Βυζαντ. Μουσικῆς καί Λογοτεχνικά
 - Κηρυκτικά-Κατηχητικά Βοηθήματα
 - Ὅλα τά βιβλία τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη
- Ἐκκλησιαστικά εἶδη:**
- Εἰκόνες ξύλινες καί σέ χαρτί.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἄγγελοι συλλειτουργοῦν

Οἱ ἄγγελοι εἶναι «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Ἑβρ. ε' 14). Διακονοῦν τό μυστήριο τῆς σωτηρίας μας. Σέ ὅλα τὰ θεοφανικά γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας λαμβάνουν μέρος ὡς λειτουργοί.

Ἐκεῖ πού δέν εἶναι λειτουργοί, ἀλλ' εἶναι **συλλειτουργοί**, εἶναι τό μυστήριο τῆς **θείας Εὐχαριστίας**. Ὁ Θεός δέν ὤρισε ἀγγέλους νά ἐξομολογοῦν, νά τελοῦν τήν θεία Λειτουργία καί νά κοινωνοῦν τοὺς πιστούς. Ὁ Χριστός μπορεῖ νά συμπαθῇ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους, διότι ἔγινε ἄνθρωπος. «Ἄμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν» (Α' Πέτρ. β' 22), ἀλλά τήν ἁμαρτία τοῦ σύμπαντος κόσμου τήν φορτώθηκε πάνω Του. Εἶναι ὁ «αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29). Οἱ ἄγγελοι ὁμως δέν γνωρίζουν τήν ἁμαρτία. Δέν μποροῦν νά κατανοήσουν τόν ἁμαρτωλό καί νά συγχωρήσουν τίς ἁμαρτίες του. Γι' αὐτό καί ὁ Θεός τοὺς ἀγγέλους τοὺς στέλνει «εἰς βοήθειαν», ὄχι «εἰς συγχώρησιν».

Σέ **ἀνθρώπους** ἔδωσε τήν ἐξουσία τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν (Ἰωάν. κ' 23), τῆς τελέσεως τῶν ἱερῶν μυστηρίων, τῆς μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας. Ὅχι διότι εἶναι ἀνώτεροι ἢ ἀγιώτεροι τῶν ἀγγέλων (ἄπαγε τῆς βλασφημίας!), ἀλλά διότι ὡς ἁμαρτωλοὶ **συμπαθοῦν** τοὺς **συναμαρτωλοὺς** (λαϊκοὺς) καί θρηνοῦν μαζί τους.

• Ἐκεῖνο ὅμως, πού ἔχει λειτουργική σημασία, εἶναι ὅτι οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ συμπροσευχόμενος λαός, **συλλειτουργοῦν μέ τοὺς ἀγγέλους**. Καί καλοῦνται νά πλησιάσουν, ὅσο γίνεται, τήν καθαρότητα τῶν ἀγγέλων.

Ἄς ἀναφέρουμε μερικά σημεῖα τῆς θείας Λειτουργίας, ὅπου φανερώνεται ἡ παρουσία ἀγγέλων ἢ ἡ μίμησις τῶν ἀγγέλων ἀπό τοὺς πιστοὺς (κληρικούς καί λαϊκοὺς).

• Ἡ **πρώτη** παρουσία τῶν ἀγγέλων στή θεία Λειτουργία φαίνεται στήν εὐχή τῆς λεγομένης **Μικρᾶς Εἰσόδου**. Δυστυχῶς δέν τήν ἀκούει ὁ λαός, διότι ὁ προεστῶς τῆς Λειτουργίας τήν λέει... «ἀπό μέσα του». Λησμονεῖ βέβαια, ὅτι οἱ εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι **συμπροσευχές** καί λέγονται γιά νά τίς ἀκοῦνε ὅλοι καί νά τίς ἀπολαμβάνουν. Ὅταν, λοιπόν, ὁ διάκονος ἢ ὁ πρεσβύτερος λιτανεύσῃ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο καί φτάσῃ πρό τῆς ὥραίας πύλης, ἀπαγγέλλει τήν εὐχή τῆς συλλειτουργίας μετά τῶν ἀγγέλων:

*«Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς τάγματα καί στρατιάς ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων εἰς λειτουργίαν τῆς σῆς δόξης, ποιήσον σὺν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν εἴσοδον ἀγίων ἀγγέλων γενέσθαι, **συλλειτουργούντων** ἡμῖν καί **συνδοξολογούντων** τήν σὴν ἀγαθότητα...».*

Δηλαδή: Δέσποτα Κύριε καί Θεέ μας, Σὺ πού δημιουργήσες στοὺς οὐρανοὺς τάγματα καί στρατιές ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων νά ὑπηρετοῦν τῇ δόξᾳ Σου, κάμε καί τώρα, πού θά γίνεται ἡ εἴσοδος μας στὰ ἅγια, νά εἰσοδεύσουν καί ἅγιοι ἄγγελοι καί νά συλλειτουργήσουν καί νά συνδοξολογήσουν μαζί μας τήν ἀγαθότητά Σου.

• Ἡ **δεύτερη** ἀναφορά τῶν ἀγγέλων στή θεία Λειτουργία γίνεται στόν **Χερουβικό ὕμνο**. Καλοῦμεθα νά ὑποδεχθοῦμε τόν Βασιλέα τῶν ὅλων. Ποιοί; Ἐμεῖς, πού

τήν ώρα αυτή **εικονίζουμε** (έχουμε τή θέσι καί τό ρόλο) τά Χερουβίμ. Καί ὅπως τά Χερουβίμ ψάλλουν στήν ζωοποιό Τριάδα τόν τρισάγιο ἕμνο, ἔτσι κι ἐμεῖς θέλουμε νά παριστάνουμε μυστικῶς τοὺς ἀγγέλους. Οἱ ἄγγελοι δέν σκέπτονται τίποτε τό ὕλικό, τό γήινο, τό βιοτικό. Ἔτσι κι ἐμεῖς καλούμεθα νά διώξουμε ἀπό τό μυαλό καί τήν καρδιά μας κάθε μέριμνα βιοτική, κάθε σκέψη γήινη.

—Δῶσε μας, Κύριε, ἀγγελικά φτερά, νά πετάη τούτη τήν ώρα ὁ νοῦς μας σέ Σένα. Εἶσαι ὁ Βασιλέας τῶν ὄλων. Κι ὅπως ὁ βασιλιάς ἔχει τοὺς **δορυφόρους** του, ἔτσι καί Σύ «δορυφορεῖσαι» ἀπό τίς ἀόρατες ἀγγελικές τάξεις.

«Οἱ τά Χερουβίμ μυστικῶς εἰκονίζοντες καί τῇ ζωοποιῷ Τριάδι τόν τρισάγιον ἕμνον προσάδοντες, πᾶσαν τήν βιοτικήν ἀποθώμεθα μέριμναν, ὡς τόν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι, ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως δορυφορούμενοι τάξεσιν...».

• Ἡ **τρίτη** περίπτωση, ὅπου ἀκούγεται ἀγγελική προσταγή στή θεία Λειτουργία, εἶναι στό ἀνέβασμα τοῦ λειτουργοῦ πρὸς τό ἅγιο θυσιαστήριο, γιά τήν ἀναίμακτη θυσία. Ἡ ὅλη ἀτμόσφαιρα ὀνομάζεται **«ἀναφορά»** (ἀνέβασμα). Οἱ ἴδιοι ἄγγελοι πού φώναξαν δυνατά τό «**Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετά φόβου**», ὅταν ἀντίκρουσαν τήν πτώσι τοῦ πρώτου ἀγγελικοῦ τάγματος, οἱ ἴδιοι τώρα ἐφιστοῦν καί τή δική μας προσοχή: Νά σταθοῦμε στόν ἱερό χώρο μέ φόβο καί μέ δέος, μέ εὐλάβεια καί προσοχή, μέ κατάνυξι καί θερμὴ προσευχή:

«Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου πρόσχωμεν τήν ἁγίαν ἀναφοράν ἐν εἰρήνῃ προσφέρειν».

• Ἡ **τέταρτη** παρουσίασις ἀγγελικῶν δυνάμεων, ὡς συλλειτουργῶν γύρω ἀπό τήν ἁγία τράπεζα, ἐμφαίνεται στήν εὐχή τῆς **«ἀναφορᾶς»**. Εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο γιά ὅλες τίς εὐεργεσίες, ἀλλά καί γιά τήν ἀόρατη παράστασι ἀγγέλων καί ἀρχαγγέλων:

«Εὐχαριστοῦμέν σοι καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας, καίτοι σοι παρεστήκασι χιλιάδες ἀρχαγγέλων καί μυριάδες ἀγγέλων, τά Χερουβείμ καί τά Σεραφείμ, ἕξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά, τόν ἐπινίκιον ἕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καί λέγοντα: Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου. Ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις».

—Σέ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, καί γι' αὐτήν ἐδῶ τή λειτουργία, πού καταδέχτηκες νά δεχτῆς ἀπ' τά δικά μας χέρια, παρ' ὅτι σέ περιβάλλουν χιλιάδες ἀρχάγγελοι καί μυριάδες ἄγγελοι, Χερουβείμ, Σεραφείμ, ἕξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια πτερωτά, πού τραγουδοῦν τόν ἐπινίκιο ἕμνο καί λένε: Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος...

• Ὡς **πέμπτη** χαρούμενη στάσι τῶν ἀγγέλων στό μυστήριο τῆς σωτηρίας μας μποροῦμε νά θυμίσουμε τή βεβαίωσι τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου μας. Ἡ **χαρά τῶν ἀγγέλων** δέν γίνεται μόνο στήν τέλεσι τῆς θείας Λειτουργίας, οὔτε μόνο ὅταν οἱ πιστοί, μέ καθαρή ψυχή, προσέρχονται στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας, ἀλλά κυρίως ὅταν παρακολουθοῦν τή **λειτουργία τῆς μετανοίας**, ὅταν βλέπουν δάκρυα καυτά νά κυλοῦν ἀπό τά μάτια ἐνός ἁμαρτωλοῦ πού μετανοεῖ καί ἐξομολογεῖται. Λέει ὁ Κύριος: *«Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπί ἐνί ἁμαρτωλῶ μετανοοῦντι»* (Λουκ. ιε' 10).

Ὅπως μέ ἓνα κουμπί κτυποῦν ἠλεκτρικές καμπάνες στό Ναό, ἔτσι μέ ἓνα δάκρυ μετανοίας αὐτομάτως κτυποῦν **καμπάνες στόν Οὐρανό**. Ἄρχάγγελος δίνει ἐντολή: *«Χτυπάτε, ἄγγελοι, καμπάνες. Χριστός Ἀνέστη! Ἄνθρωπος Ἀνέστη! Χορεῦσατε οὐράνιες δυνάμεις. Μιά ἀκόμα ψυχή κερδίζει τόν παράδεισο!»*

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Νυμφίος ὁ Χριστός

Ρωμ. z' 3-4

Σκιά καί χάρις (στ. 3)

Ἦ έθανε ἡ παλαιά σχέσις -λέει ὁ ἀπόστ. Παῦλος - ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία καί ὡς πρὸς τὸ Νόμο, πού ἄθελά του σηματοδοτοῦσε τὴν ἁμαρτία. Ἐπομένως δέν εἶναι μοικεῖα τὸ νά ἐγκαταλείψουμε τὰ παλαιά καί νά προσκολληθοῦμε στὰ νέα. Τόσα πράγματα σπὶ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, σπὶν τεχνολογία, σπὶν ἐπιστήμη, πεθαίνουν καί νέα ἀνασταίνονται.

Ὁ Παῦλος προσπαθεῖ ν' ἀποκόψη τοὺς Ἰουδαίους ἀπὸ τὸν παλαιὸ νόμο καί νά τοὺς συνδέσῃ μέ τὸν Χριστό. Γι' αὐτὸ εἶχε δοθῆ καί ὁ ἴδιος ὁ Νόμος, γιά νά ὀδηγήσῃ στὸν Χριστό. Γιά παιδαγωγικούς λόγους ἐμφανίζει τὸ Νόμο ὡς νυμφίο, ἀλλὰ σπὶν πραγματικότητα ἦταν ὁ νυμφαγωγός· ὠδηγοῦσε τὴν ψυχὴ, στό μοναδικὸ Νυμφίο, στὸν Ἰησοῦ Χριστό. «Ὁ νόμος παιδαγωγός ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν... Οὐδέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἔσμεν» (Γαλ. γ' 24).

- Δέν ἀπορρίπτει τίς σχέσεις τῶν Ἰουδαίων μέ τὸ Νόμο. Ἀντίθετα τίς ἀνυψώνει σέ σχέσεις νύμφης καί νυμφίου. Ἦλθε ὁ Χριστός; Καταργήθηκε τὸ ἀτελές. Ἦλθε ἡ Χάρις; Καταργήθηκε ἡ σκιά.

Φαντασθῆτε σύζυγο, πού ἀγαπᾷ τόσο τὴ γυναῖκα του, ὥστε πεθαίνοντας τῆς ὑποδεικνύει τὸ νέο σύζυγο, ἂν θέλῃ νά εἶναι εὐτυχισμένη. Ὁ Νόμος τέτοιο ρόλο ἔπαιξε. Μᾶς ὑπέδειξε τί νέα σχέσι, τὸ νέο μας γάμο, πού εἶναι ἡ ἔνωσις μας μέ τὸν Χριστό. Μέ εὐγνωμοσύνη, λοιπόν, θυμᾶται κανεὶς ἕνα νεκρὸ, πού τοῦ πρόσφερε σπουδαῖο δῶρο, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νά σημαίνει, ὅτι παύει ὁ εὐεργέτης νά εἶναι νεκρός. Ὁ Νόμος μᾶς εὐεργέτησε. Μᾶς προετοίμασε γιά τὸν Χριστό. Αὐτὸ δέν σημαίνει, ὅτι ὁ Νόμος δέν πέθανε.

Ἐνωσις μέ τὸν Χριστό (στ. 4)

Ὁ νυμφαγωγός, ὁ Νόμος, μᾶς ἔφθασε μέχρι τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς παρέδωσε σ' Ἐκεῖνον διὰ τοῦ τελευταίου του προφήτου, τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καί μέ διακριτικότητα ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν κυρίαρχη θέσι, πού ὄντως εἶχε στὸν ἀρχαῖο κόσμο.

- Σύνδεσμός μας πλέον ὁ Χριστός. Ἐν ἔργῳ τῶν Προφητῶν ἦταν νά ἀναζωοπυρῶν τὸν πόθο τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσία καί Λυτρωτοῦ, ἔργῳ τῶν Ἀποστόλων ἦταν καί εἶναι νά μᾶς συνδέσουν, νά μᾶς ἐνώσουν μέ τὸ Μεσσία, πού ἦλθε καί βρίσκεται μέσα στοὺς αἰῶνες στὸν κόσμο, σπὶν Ἐκκλησία (Β' Κορ. ια' 2). Ἐν ὡς ἄνδρας τῆς πνευματικῆς γαμικῆς σχέσεως νοεῖται σπὶν Παλαιὰ Διαθήκη ὁ Νόμος, σπὶν Καινὴ Διαθήκη νοεῖται ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Σᾶς ἀρραβώνισα, λέει ὁ Παῦλος, μέ τὸν Χριστό. Ἐν φανοῦμε συνεπεῖς σπὶν ἀγάπῃ, μᾶς ἀναμένουν οἱ γάμοι, ἡ τελεία χαρὰ καί εὐφροσύνη, σπὶν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

- Τὴν ἔνωσί μας μέ τὸν Χριστό, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Νόμου, τονίζει σπὶ συνέχεια τῆς πρὸς Ρωμαίους: «Ὡστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἐτέρω, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ» (στ. 4). Δηλαδή: Ἐτσι λοιπόν καί σεῖς, ἀδελφοί μου· πεθάνατε μαζί μέ τὸν Χριστό ὡς πρὸς τὸν νόμο, γιά ν' ἀνῆκετε σ' ἕναν ἄλλον, σ' Αὐτόν πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Ἐτσι θά δοξάζουμε τὸν Θεὸ μέ τοὺς πνευματικούς μας καρπούς.

Θανατώθηκαν ὡς πρὸς τὸ Νόμο «διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ». Ἡ ἁμαρτία θανατώνει-

ται μέ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Νόμος θανατώνεται μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἁμαρτία εἶναι μικρόβιο. Μόνο μέ ἰσχυρό φάρμακο σκοτώνεται. Καί τό ἰσχυρό, ὄχι ἀπλῶς τό ἰσχυρό, ἀλλά τό ἰσχυρότατο φάρμακο, εἶναι τό Αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Νεκρεγέρτης (στ. 4)

Μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ θανατώθηκε ὁ Νόμος. Πῶς καί γιατί;

- Πρῶτον, διότι, ὅταν ἔρχεται τό τέλειο, καταργεῖται τό ἀτελές. Ἡ λάμπης τοῦ ἡλίου ἔσβησε τό μικρό φῶς τοῦ Νόμου. Δέν χρειάζεται κανεῖς γιά φωτισμό τό μικρό κεράκι, ὅταν πολυέλαιος ἀστραφτερός λάμπη. Καί ὁ ἡλιος τῆς Θεότητος, ὁ Ἕνας τῆς Τριάδος, ὁ Χριστός, ἔλαμψε «διά τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (στ. 4), μέ τή σάρκωσι τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

- Δεύτερον, διότι πάνω στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ βρισκόμεθα ὅλοι. Μᾶς προσέλαβε. Εἴμεθα ὄχι κοντά ἀπλῶς ἢ μαζί μέ τό Χριστό. Εἴμεθα «ἐν τῷ Χριστῷ». «Διά τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (στ. 4) ἔχουμε πεθάνει ὡς πρός τό Νόμο.

- Τρίτον, διότι δέν μπορούμε νά ζοῦμε χωρίς τό Χριστό. Ὁ δεύτερος γάμος, ἡ νέα σχέση, ἡ ἔνωσις μας μέ τό Χριστό, εἶναι κατά κάποιο τρόπο ὑποχρεωτική. Γιά ὅσους φυσικά ἀγαποῦν τό Θεό καί ποθοῦν τή ζωή τοῦ Θεοῦ. Ἡ γυναίκα, πού πέθανε ὁ ἄνδρας της, δέν ὑποχρεώνεται νά ξαναπαντρευθῆ. Φανερόναι μάλιστα ἀνώτερη ἀρετή, ἂν παραμείνῃ χήρα, ἀφωσιωμένη στά παιδιά της καί στό Θεό. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶναι ὑποχρεωμένος, μετά τήν ἀποκόλλησί του ἀπό τό ἀτελές, νά συνδεθῆ μέ τό Τέλειο. Γιά τόν ποθοῦντα τή σωτηρία ὁ Χριστός εἶναι ἀπόλυτη

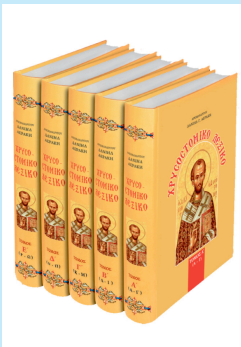
ἀνάγκη, ἀφοῦ εἶτε τό θέλει εἶτε δέν τό θέλει ἀνίκει στό Χριστό (Α΄ Κορ. στ΄ 19-20). Ἐπομένως «διά τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (στ. 4), πού μᾶς ἀγόρασε, θανατώθηκε ἡ ἐξουσία τοῦ Νόμου καί ζῆ ἡ ἐξουσία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ.

- Τέταρτον, διότι τά παθήματα τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ πάνω στό Σταυρό μᾶς λύτρωσαν ἀπό τίς παραβάσεις τοῦ Νόμου. Ἐπομένως «διά τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (στ. 4) θανατώθηκε ὁ Νόμος μέ τίς παραβάσεις του.

Ὁ Χριστός δέν εἶναι σάν τό Νόμο, πού δέν μπορεῖ νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τήν πηγή τοῦ θανάτου, δηλαδή, τήν ἁμαρτία. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν». Ὅχι ἀπλῶς «ὁ ἐγερθεῖς», ἀλλ' «ὁ ἐγείρων ἐκ νεκρῶν» (Β΄ Κορ. α΄ 2). Ὁ Νόμος, ἄθελά του βεβαίως, γινόταν ὁ νεκροθάφτης μας. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Νεκρεγέρτης. Μπορεῖ νά μᾶς ἀναστήσῃ ὕστερα ἀπό κάθε πῶσι. Πῶς, λοιπόν, νά μὴν ἀγαπήσῃς κάποιον, πού ὄχι μόνο δέν σέ ὠθεῖ σπὴν πῶσι, ὄχι μόνο δέν σημειώνει τίς πώσεις σου, ὄχι μόνο δέν στέκει ἀπαθὴς θεατὴς στίς πώσεις σου, ἀλλά καί σπεύδει νά σέ σπκῶνῃ, νά σέ ἀνασταίνῃ; Φεύγουμε ἀπό τήν ἁμαρτία καί τόν κόσμο «εἰς τό γενέσθαι ἡμᾶς ἐτέρω, τῷ ἐκ νεκρῶν ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ» (στ. 4).

Δεσμευμένοι μέ τόν Χριστό. Ἐκεῖνος ὁ Νυμφίος, ἡ ψυχὴ ἡ νύμφη. Ὁ Νυμφίος προσφέρει τά πάντα. Ἡ νύμφη; Ἐνωθήκαμε μαζί Του «ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ» (στ. 4). Ἀφωσιωμένοι στό Νυμφίο. Νά Τοῦ προσφέρουμε καθημερινά τήν ἀνθοδέσμη τῶν καλῶν μας ἔργων, τῶν καλῶν μας παλαισμάτων, τῆς ἔγκαρπης ἀγάπης μας.

Δ.Γ.Α.

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο γιά τά Χριστούγεννα.

- Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμὴ τῶν 56 εὐρώ (συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπὸ τήν ἀρχική τιμὴ τῶν 100 εὐρώ (χωρὶς ἔξοδα ἀποστολῆς).

- Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ὅλα τὰ ἀλλάζει ὁ Χριστός!

Εἰ πάγοι δέν συντρίβονται μέ σφυριά. Μέ τοῦ ἡλίου τήν πολλή τή θερμη λιώνουν. Ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος. Μία καινούργια ζωή τροchioδρομεῖται. Λουσιμένοι στό Φῶς Του προχωροῦν οἱ χριστιανοί.

Ἄπ' ἄλλο δρόμο ἤλθαμε, σέ ἄλλο δρόμο πᾶμε. Ὅλα τ' ἀλλάζει ὁ Χριστός.

- Τόν κόσμο τῆς τρομοκρατίας, τόν μεταμορφώνει σέ κοινωνία ἀγάπης.

- Τήν καταχνιά τῆς ἀπελπισίας, τήν μεταβάλλει σέ βεβαιότητα ἐλπίδας.

Ἡ ζωή μας ἄλλαξε. Ἄς μή σερνώμαστε στό χῶμα. Ψηλά στά οὐράνια νᾶχουμε πάντοτε τό βλέμμα.

- Παγκόσμια ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ «ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Δέν παραβλέπουμε ἀσφαλῶς, ὅτι δυό χιλιάδες χρόνια μετά τόν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ, ἡ παγκόσμια κοινότητα εἶναι ταραγμένη, διχασμένη. Ἀλληλοσπαράσσεται.

- Μιλᾶνε γιά παγκοσμιοποίησι, χωρίς ὅμως τόν Χριστό, ποῦγινε ἄνθρωπος, γιά νά γκρεμίσῃ κάθε «μεσότοιχον ἔχθρας» (Ἐφεσ. β' 14). Θέλουν συνύπαρξι λαῶν, χωρίς ὅμως τόν Χριστό, πού εἶναι ἡ παγκόσμια Ἀγάπη, ἡ συνύπαρξις ὄλων τῶν προσώπων σ' ἓνα Πρόσωπο, ὄλων τῶν λαῶν σέ μία Κοινωνία. Ἡ παγκοσμιοποίησις τους ἔχει σάν βᾶσι τό εὐρώ καί τό δολλᾶριο. Μοιάζει μέ μαζοποίησι. Οὔτε ἡ εἰρήνη, οὔτε ἡ ἀγάπη ἀγοράζονται μέ νομίσματα. Μέ τοῦ Χριστοῦ τήν παρουσία κατακτῶνται.

- Τραγοῦδησαν οἱ ἄγγελοι τήν ἐπί γῆς Εἰρήνη.

- Πληγώθηκε ὁ Χριστός, γιά νά ἐπικρατήσῃ ἡ Εἰρήνη.

- Ἡ τρυπημένη Εἰρήνη τοῦ Σταυροῦ, μόνο αὐτή, χαρίζει τήν εἰρήνη στίς καρ-

διές, τήν εἰρήνη στά σπίτια, τήν εἰρήνη στά ἔθνη καί τούς λαούς.

Ἄς γίνῃ πραγματικότητα τό δνευρο τῆς ἁγίας Νύχτας: Ἐνας κόσμος, ὄλη ἡ γῆ! Ἐνας ἡλιος ἀγάπης τήν φωτίζει! Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί! Ὁ Χριστός τῆς σωτηρίας περπατᾶ ἀνάμεσά μας.

Ἄς κινήσουμε σέ ἡπείρους καί σέ δρόμους μακρυνούς, σ' ἓνα κόσμο, πού ζητάει τήν Ἀλήθεια, τή Ζωή, τόν Σαρκωμένο Ἰησοῦ, παντοῦ νά διαλαλήσουμε τοῦ λυτρωμοῦ τήν εὐφροσύνη.

Ἀρνητές καί τῆς ἀπογραφῆς;

Εἰατί γεννήθηκε ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, στή Βηθλεέμ καί δέν γεννήθηκε στή Ναζαρέτ, ὅπου ἔγινε ὁ εὐαγγελισμός τῆς Μαρίας τῆς Παρθένου; Γιατί ξεσηκώθηκε ὁ Ἰωσήφ μέ τήν ἐτοιμόγεννη Θεοτόκο ἀπό τήν Γαλιλαία (ὅπου ἡ Ναζαρέτ) καί μετέβη στήν Ἰουδαία (ὅπου ἡ Βηθλεέμ); Διότι ὁ Χριστός, ὁ πρό πάντων τῶν αἰῶνων ἀπογεγραμμένος ἐν οὐρανοῖς, ὡς Θεός, θέλησε καί ὡς ἄνθρωπος ν' ἀπογραφῆ στόν τόπο πού καταγόταν ὁ προστάτης τῆς Παρθένου, ὁ Ἰωσήφ, ὁ κατά τόν νόμον «πατέρας» (προστάτης) Του.

- Θά μπορούσε ὁ Χριστός ν' ἀποφύγῃ τήν ἀπογραφῆ, ἡ ὁποία μάλιστα «πρώτη ἐγένετο πάση τῇ οἰκουμένῃ» (Λουκ. β' 1-5); Φυσικά θά μπορούσε. Ὁ Χριστός δέν ἦταν ἓνας ἐπί πλέον ἄνθρωπος στόν πληθυσμό τῆς γῆς. Ὁ Χριστός ὁ ἴδιος εἶναι «πᾶσα ἡ οἰκουμένη», ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα, τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Θά μπορούσε, λοιπόν, ὁ Οὐρανός, ὅπως μέ ἀγγελικά μηνύματα φανέρωσε τήν ὑπέρ νόμον γέννησι τοῦ Ἰησοῦ, νά διαμηνύσῃ καί τήν ὑπέρ νό-

μον ἀπαλλαγὴ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὴν ἀπογραφὴν.

• Γιατί δέχτηκε καὶ καταδέχτηκε καὶ στό θέμα τῆς ἀπογραφῆς «νόμον ἐκπληρῶν»; Γιατί νά ὑποστῆ ἡ ἀγνή Μητέρα Του τὴν περιπέτεια νά καταλήξῃ σέ μία σπηλιά τῆς Βηθλεέμ γιὰ νά γεννησῆ;

Γιὰ νά δείξῃ, ὅτι ὡς «σαρκωθείς Λόγος», ὡς ἄνθρωπος τέλειος, ἦταν καθ' ὅλα ὅμοιος μέ μᾶς (Φιλιπ. β' 7). Θέλησε νά εἶναι ὑπόχρεως σέ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, πλὴν **ἀμαρτίας**. Ἀλλά καὶ γιὰ ἄλλο λόγο. Στὴν πρώτη ἀπογραφὴ δίνει τό «**παρών**» καὶ Ἐκεῖνος, πού ὅσοι Τόν πιστεύουν καὶ σωθοῦν ἐν τῷ Αἵματι Αὐτοῦ, θά ἀνήκουν στὴ νέα ἀπογραφὴ, στὴν **ἀπογραφὴ τῶν πρωτοτόκων** τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβρ. ιβ' 23).

• Γιατί γράψαμε ὅλα τὰ παραπάνω; Διότι στὴ νέα ἀπογραφὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, πού γίνεται αὐτὴ τὴν περίοδο, παρουσιάστηκαν γιὰ πρώτη φορά στὴν ἱστορία τῶν ἀπογραφῶν ὄχι μόνο τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς οἰκουμένης, οἱ... **ἀρνητές!** Ὁ συρμός τῶν ἀρνητῶν τῶν ὑγειονομικῶν μέσων ἐναντίον τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, ἄρχισε νά παρασύρῃ καὶ σέ ἀρνησι ν' ἀπογραφοῦν πληθυσμακά καὶ μερικοί (πολλοὶ ἤ λίγοι;) συμπατριῶτες μας.

Καλό εἶναι ν' ἀντιγράψουμε ὅλη τὴ σχετικὴ μέ τὴν ἀπογραφὴ περικοπὴ, πού ὁ θεόπνευστος κάλαμος τοῦ εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ διασώζει:

«Ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγουστοῦ ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην... Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ἀνέβη καὶ Ἰωσήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐκ πόλεως Ναζαρέτ εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς πόλιν Δαυὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτόν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαριάμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὓση ἐγκύω» (Λουκ. β' 1-5).

• Στούς αἰῶνες δέν ἀκούστηκε ν' ἀρνοῦνται πολίτες μιᾶς χώρας ν' ἀπογραφοῦν. Τώρα ἀκούγεται ὅτι πολίτες τῆς Ἑλλάδος ἀρνοῦνται ν' ἀπογραφοῦν! Ὁ

σημαντικώτερος λόγος; Τά... **προσωπικά δεδομένα!**

• Μά ὅλοι δέν ἔχουν ταυτότητα μέ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα τους; Ὅλοι δέν γνωρίζουν, ὅτι ἓνα Κράτος γιὰ νά λειτουργῆ, ἔχει τὴν **Ἐθνικὴ Στατιστικὴ Ὑπηρεσία**; Ὅλοι δέν ἀνήκουν σ' ἓνα δῆμο, σέ κάποιον χωριό; Τί τοὺς ἔπιασε τώρα νά γίνονται ἀρνητές καὶ μιᾶς ἀνώδυνης διαδικασίας, πού ἐπὶ αἰῶνες λειτουργεῖ παγκοσμίως;

Ὅσο γιὰ τὰ προσωπικά δεδομένα, ὁ πρῶτος πού τὰ φανέρωνε εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός! Τὰ περίφημα καὶ ἀλλεπάλληλα **«Ἐγὼ εἰμι»** τί ἄλλο εἶναι, παρά ἀποκάλυψις τῶν δεδομένων τῆς θεανθρώπινης ταυτότητάς Του;

• Ἀντί νά φοβούμεθα νά συμπληρώσουμε τό σχετικὸ δελτίο μέ τὰ ζητούμενα δεδομένα, ἄς φοβηθοῦμε κάτι ἄλλα δεδομένα. Αὐτὰ τὰ γνωρίζει μόνο ὁ Παιτογνώστης Κύριος. Εἶναι τὰ **ἀμαρτήματά** μας. Ἀλλοίμονο ἂν δέν Τοῦ τὰ ποῦμε γιὰ νά διαγραφοῦν! Ἡ **μετάνοια** μόνο τὰ διαγράφει.

• Οἱ χριστιανοὶ δέν ἀρνοῦνται τὴν ἀπογραφὴν τῶν στοιχείων τους. Συγχρόνως ὅμως ἀγωνίζονται γιὰ τὴν χαρὰ τῆς **οὐράνιας ἀπογραφῆς**, γιὰ τὴν ὁποία μιλάει ὁ Κύριος: «**Χαίrete ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς**» (Λουκ. ι' 20).

Σχολεῖο ἢ συμμορίες;

Παιδιά καὶ παιδεῖα. Τὰ παιδιά καὶ παίζου καὶ ἐκπαιδεύονται. Ἡ πιὸ ὁμορφὴ ἡλικία φιλοξενεῖται στὰ σχολεῖα. Τὰ μικρὰ παιδιά τοῦ νηπιαγωγείου καὶ τοῦ δημοτικοῦ μέ τὴν **ἀθωότητά** τους ἔχουν προσληπτικὴ ἰκανότητα. Καλλιεργημένη παιδικότητα μεταφέρεται στὸ σχολεῖο. Καὶ ἐκπαιδευμένη ἀθωότητα ἐπιστρέφει στό σπίτι. Αὐτό σημαίνει, ὅτι δέν βρίσκει ὁ καλὸς δάσκαλος «ἀγαθὴ γῆ», γιὰ νά σπείρῃ τίς γνώσεις καὶ τό ἦθος, ἂν ἡ **οἰκογένεια** δέν ἐτοιμάζῃ τό μικρὸ μαθητὴ μέ χριστιανικὴ ἀγωγή. Καὶ τό ἀντίθετο βέβαια: Δέν μπορεῖ ἡ οἰκογένεια νά στερεώσῃ ἠθικὴς ἀξίες μέσα στοῦ

παιδί, αν ο δάσκαλος είναι άθεος και άπαιδευτος. Στην τελευταία περίπτωση ο εκπαιδευτικός άποδομεί, δέν οικοδομεί.

• Τά μικρά παιδιά, όταν ούτε στό σπίτι βρίσκουν Χριστό ούτε στό σχολείο άκοϋνε γιά χριστιανική πίστι και χαρούμενη ήθική ζωή, φτάνοντας στην **έφηβεία** άφήνονται στην τύχη των έξωσχολικών ή και έσωσχολικών **συμμοριών**. Τεράστιος τίτλος σέ ήμερήσια έφημερίδα φανερώνει την τραγικότητα του άνεξέλεγκτου έγκλήματος μεταξύ μαθητών γυμνασίου και λυκείου. Ό τίτλος: «**Συμμορίες έκτός έλέγχου στό σχολεία**».

• Σέ πρότυπο λύκειο τής Άθήνας συμβαίνει στις 11 Νοεμβρίου τό περιστατικό: Στό διάλειμμα τρεις «νταήδες» τής Β' λυκείου δροϋν άνενόχλητοι. Ό ένας θέλει ν' άρπάξη τή ζακέτα κάποιου μαθητή. «Άφησέ με ήσυχο», του λέει εκείνος. Και ό νταής του άντιτείνει: «Έμένα θά μέ σέβασαι». Ό άδελφός του ένοχλουμένου μαθητή, λίγο μεγαλύτερος, έπεμβαίνει νά ύποστηρίξη τόν άδελφό του. Εισπράττει μιά γροθιά στό μάτι. Ό νταής κλείνει συγχρόνως τό μάτι στό άλλα δύο μέλη τής συμμορίας νά όρμήξουν. Κλωτσιές, μπουνιές, σέ λίγο και μαχαιριές άκολουθούν! Και φυσικά ή άπειλή: «Όπου σέ πετυχαίνουμε θά ύποφέρης...».

• Τί νά κάνουν οι καθηγητές και ή διεύθυνσις του σχολείου; Δέχονται εύθειες άπειλές από τις **μαθητικές συμμορίες**. Νά έπεμβή ή Άστυνομία; Και λοιπόν; Είναι πλέον τόσες οι συμμορίες των ύπό έκκόλαψη τρομοκρατών, ώστε δέν μπαίνουν σέ «τάξι» οι μικροί συμμορίτες. Και νά φαντασθήτε, ότι πρόκειται γιά παιδιά 14 και 16 έτών!

• Δέν είναι φυσικά ή πλειονοψηφία των μαθητών, που άντί γιά βιβλία στό σακκιδίό τους έχουν μαχαίρια και ρόπαλα. Τό φαινόμενο όμως όλο και ξαπλώνεται. Ρωτάνε οι διευθυντές των σχολείων και οι λοιποί καθηγητές:

—Τί νά κάνουμε; Νά τους τιμωρήσουμε μέ άποβολή; Τί νόημα έχει ή **άποβολή** σέ κάποιον που έχει ήδη 150 άπουσίες; Νά τόν διώξουμε από τό σχολείο; Τό νά αλλάξη ένας τέτοιος μαθητής σχολείο, δέν είναι λύσις. Είναι **μετάθεσις** του προβλήματος σέ άλλο σχολικό περιβάλλον. Νά τιμωρήσουμε ένα μαθητή, που κάνει βανδαλισμούς; Χρειάζεται νά περάσουν πέντε μέρες νά συγκληθ ή Σύλλογος των καθηγητών. Στό μεταξύ αυτός συνεχίζει νά βανδαλίζη... Νά καλέσουμε τή Άστυνομία; Τότε είναι που έσωσχολικές συμμορίες θά ένωθούν μέ έξωσχολικούς άναρχικούς και ή θά μάς κάψουν τό σχολείο ή θά τά σπάσουν όλα ή θά προβούν σέ άγριες καταλήψεις...

• Τό πρόβλημα είναι σοβαρό. Όχι μόνο διότι έμποδίζονται στην άναγκαία εκπαίδευσί τους οι **φιλότιμοι μαθητές**, αλλά και διότι οι μαθητικές συμμορίες περιφρουρούνται από «ιδεολόγους (!)» τής άναρχίας και από έγκλήματος, μέ πρόσχημα τήν... έλευθερία (!) και τόν... δικαιωματισμό (!).

• Τό ποιός φταίει γιά τή **συμμοριοποίηση** μαθητών και φοιτητών (μικρής μέχρι στιγμής μειοψηφίας) τό γνωρίζουν όλοι. Άφωπλίσασμε τά παιδιά από τά εύλογημένα όπλα τής **πίστεως στον Χριστό**, τής αγάπης και τής σεμνότητας, και τά ώπλίσασμε μέ τις **φορητές βόμβες**, όπως είναι τά ποικίλα ψηφιακά έργαλεία. Και, τό χειρότερο από όλα, πολλές οικογέ-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ο Βαπτιστής»

Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Εύρώπης 20 €. Άμερικής: δολ. 25.

Καναδά και Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ «ΒΑΠΤΙΣΤΟΥ» 2021

Κύρια άρθρα

Φίλοι ματά θάνατον, σελ. 1. Όχι στό συμβιβασμό! σελ. 17. Η Ημέρα έφτασε, σελ. 33. Έλευθερία καί πίεσις, σελ. 49. Ανάστασις Χριστού καί νεκρών, σελ. 65. Καλή έπιτυχία, σελ. 81. Έκκλησία καί εϋθύνη, σελ. 97. Σωτηρία, τό πρώτο θέμα, σελ. 113. Διάλογος μέ τήν ψυχή, σελ. 129. Πλάνοι καί αντίχριστοι, σελ. 145. Τό θεϊκό μεγαλείο του Χριστού, σελ. 161. Χριστός σαρκωθείς, σελ. 177.

Έορτολογικά-Έπίκαιρα

Άκελδαμά (Μεγ. Παρασκευή), σελ. 54.

Γνωριμία μέ τον Παϋλο

Ρωμ. στ' 3-4: Σύν Χριστώ, σελ. 10. Ρωμ. στ' 5-6: Σύν Χριστώ, σελ. 26. Ρωμ. στ' 7-8: Ό θάνατος του θανάτου, σελ. 42. Ρωμ. στ' 9-10: Ένας αναστήθηκε, όλοι θ' αναστηθούμε, σελ. 58. Ρωμ. στ' 10-11: Τό «έφάπαξ» της αιωνίου ζωής, σελ. 74. Ρωμ. στ' 12-13: Πόλεμος κατά του «τυράννου», σελ. 90. Ρωμ. στ' 14-17: Η χάρις μάς ελευθερώνει, σελ. 106. Ρωμ. στ' 18-19: Δούλοι... ελεύθεροι, σελ. 122. Ρωμ. στ' 20-23: Καρπός καί μισθός, σελ. 138. Ρωμ. ζ' 1-2: Δέσμοι του Νόμου, σελ. 154. Ρωμ. ζ' 2-3: Νυμφαγωγός καί Νυμφίος, σελ. 170. Ρωμ. ζ' 3-4: Νυμφίος ό Χριστός, σελ. 186.

Πρόσχωμεν

«Όκ ήν αύτοις τόπος έν τω καταλύματι, σελ. 8. Μεγαλοπρέπεια σέ ώρες μετανοίας; σελ. 24. Κυριακή, αρχαία παράδοσις, σελ. 40. Τό αρχαίο συλλείτουργο, σελ. 56. Ό Μυστικός Δείπνος «άπτοποιεί» τό μυστήριο, σελ. 72. Η προσευχή της Έκκλησίας, σελ. 88. Έκτενης, σελ. 104. Άμβωνας καί Άγία Τράπεζα, σελ. 120. Η λειτουργία κατά τον Χρυσόστομο, σελ. 136. Τό τετραπίτυχο της λατρευτικής συνάξεως, σελ. 152. Ό Χρυσόστομος για τό κήρυγμα, σελ. 168. Άγγελοι συλλειτουργούν, σελ. 184.

Πατερικά

Άποστολική αναζήτησις κατά τον Χρυσόστομο, σελ. 103. Περιττά στολίδια κατά τον Χρυσόστομο, σελ. 119.

Διάφορα

Η αγελάδα καί τό έμβόλιο, σελ. 134. Συνωμοσιολογία, ανευθυνότητα, μετάνοια, σελ. 149. Έπιτίμιο φόνου, σελ. 149. Χριστιανισμός καί έμβολιασμός, σελ. 181.

Έκκλησιαστικά

Δέκα χρόνια χωρίς τον Πρεβέζης Μελέτιο, σ. 133. Υποκείμενα νοσήματα της Έκκλησίας, σελ. 167.

Έθνικά: 1821-2021

Η Έκκλησία διά του ήεροϋ κλήρου, σελ. 7. Κληρικοί δάσκαλοι καί φωτιστές, σελ. 23. Έλευθερία καί Χριστός, σελ. 38. Η διάβασις του Προϋθου, σελ. 53. Νικητής ή πίστις του Χριστού σελ. 69. Λόγος

.....

νεις έκλεισαν τήν πόρτα τους στόν Χριστό, τον άληθινό φίλο των παιδιών. Όταν κλείνης τήν πόρτα στόν Χριστό της ζωής καί της χαράς, της ήθικης καί της τιμιότητας, μετατρέπεις τό σπίτι σέ **θηριοτροφείο**. Τά μικρά θηριάκια, τά κακομαθημένα παιδάκια, δέν άργοϋν νά γίνουν φόβος καί τρόμος άκόμα καί του σχολικού περιβάλλοντος.

● Μπροστά στό φαινόμενο της άγριότητας παιδιών καί έφήβων καλούμεθα νά αναλογισθούμε τήν ευθύνη μας. Τό ένδιαφέρον της Έκκλησίας για τά πρόβατά της δέν φανερώνεται τό πολυτελείς παραστάσεις! Φανερώνεται μέ τό ζήλο για τό **«ποιύμαινε τά πρόβατά μου»**. Μέσα σέ άγρια έποχή πολέμων ή **κατηχητική κίνησης** ζηλωτών έργατων του Εϋαγγελίου έφερε άγιους καρπούς. Τό έργο μας, λοιπόν, είναι όχι τά πανηγύρια, αλλά τά παιδιά. Η προσταγή του Κυριου μάς δεσμεύει: **«Άφετε τά παιδιά έρχεσθαι πρός με»** (Ματθ. ιθ' 14). Γιατί χαρίσαμε τό θησαυρό μας, τά παιδιά, στόν Διάβολο;

του Κολοκοτρώνη στην Πινύκα, σελ. 65. 'Ο Φιλελλητισμός στην Εὐρώπη, σελ. 101. Τό Κρυφό Σχολειό, σ. 117. 'Η συγκλονιστική προσευχή του Μακρυγιάννη, σ. 165. Καί ἀδικημένοι οἱ ἀγωνιστές του '21 ἔμειναν πιστοί στην πατρίδα, σελ. 182.

Ἐκδημίες

Ἐνας ἀξιωματικὸς πρεσβύτερος: † Πρωτοπρ. Νικόλαος Φίλιας - Ἀφωσιωμένος στὸν Θεό: † Μοναχὸς Πατάπιος Γκιώνης - Καλλιτέχνης καὶ στὴν ψυχὴ: † Ἀντώνιος Γοδερόπουλος, σελ. 5. Γλυκύτατος ἱεροκήρυκας: † ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Μύρου - Ἀγρυπνος στὴ σκοπιά του: † Ἐπίσκοπος Σεραφείμ Παπακώστας, Μητροπολίτης Καστορίας - Ἱεραποστολικὸς πρεσβύτερος: † Πρωτοπρ. Βασίλειος Βασιλείου, σελ. 21. Ἄδολος ἀγωνιστὴς τῆς πίστεως: † Γεώργιος Μουζακίτης, σελ. 71. Ἀθλητὴς τῆς πίστεως: † Πασχάλης Γλώσσης - Ἰατρός ἱεραπόστολος: † Παπασπηλιόπουλος Πολύκαρπος, σελ. 87. Ἀδελφὸς τοῦ πατρὸς Ἐπιφανίου: † Πολυνείκης Θεοδωρόπουλος, σελ. 111. Φωτισμένος καὶ συνετὸς θεολόγος: † Βασίλειος Στεργιούλης, σελ. 156. Ὁμολογιακὸ τὸ κύκνειο ἄσμα του: † Παναγιώτης Πτερινέας, σελ. 172.

Ἐλεύθεροι σχολιασμοί

Ὁ Χριστὸς στὸν Ἰορδάνη - Οἱ «θεοὶ» τῆς γῆς πεθαίνουν» - Ἡ μάσκα καὶ τὸ πρόσωπο - Συγκλονιστικὴ προειδοποίησις σελ. 13-16. — Κάποιο παιδί περιμένει! - Τρεῖς φρικτοὶ ἀριθμοί! - Ὑφυπουργὸς διαλαλεῖ τὴν ὁμοφυλοφιλία του! - Ἀχαλίωτη σεξουαλικότητα - Οἱ μοναχοὶ στό κελλί τους, οἱ γιατροὶ στό ἐργαστήριό τους, σελ. 29-32. — Κανένα «Ἄν» δέν τὸν ἐμπόδισε -

Πανεπιστήμια ἢ καταφύγια βίας; - Τυφλὸς γνωρίζει ἀπὸ στήθους τὴν Καινὴ Διαθήκη - Τατουάζ! σελ. 45-48. — Πωρωμένος ὁ Ἰούδας - Ἄτροπὴ νὰ εἶσαι ἐναντίον τῶν ἀμβλώσεων! - Ἐπιλεκτικὲς θανατώσεις! - Ἐπιείκεια στὸν πολυδολοφόνος; - 635 διαδηλώσεις σέ 50 μέρες! σελ. 60-64. — Ὁ γύρος τοῦ θριάμβου - Ἀσημαντες οἱ δύο παραφωνίες - Πῶς πολεμεῖται ἡ πανδημία; - Ἀγριότητα, ἀντὶ ἀγιότητα; - Διαφορετικὸ Πάσχα, σελ. 76-80. Ἀντιθέσεις - Στραγγαλιστές - Εἶναι ἐλευθερία; - Ἀνάβουν φωτιές - Παίρνεις τὴν εὐθύνη; σελ. 93-96. — Χάνουμε τὸν κόσμον - Πάπας! Προκαθήμενος ὀρθόδοξου ἐπισκόπου - Δημογραφικὸ: Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1 ζήτημα - Συνέδριο γονιμότητας, σελ. 109-112. — Ἡ Παρθένος τόπος καὶ τύπος - Σέ ἀπειρους ἐμπιστευέσθε; - Κακούργημα γιὰ τοὺς ζωόφιλος - Ἀντὶ ἀγιασμοῦ... βιτριόλι! - Ἀθλητὴς ὑπερπολύτεκνος, σελ. 125-128. — Ὡ Στανρέ τοῦ Χριστοῦ! - Πυρόπληκτη Ἑλλάδα! - Γιατί ἐσύ ὑποχρεώνεις; - Παιδοκτονίες - γυναικοκτονίες - Χρειάζεται καὶ ἄλλος διχασμὸς; σελ. 141-144. — Προσβολὴ τοῦ Θεοῦ - Ὁ Μίκης καὶ ὁ ὄντως Μεγάλος - Ὁ,τι ζητοῦν οἱ ὁμοφυλόφιλοι - «Ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ», σελ. 157-160. Συνοπτικὴ Τριαδολογία - Οἱ τρεῖς γίνονται 27.000! - Ἐθνικὸ ἢ καὶ πνευματικὸ τὸ θέμα; - Ἀξιολόγησις, γιατί ὄχι; σελ. 173-176. — Ὅλα τὰ ἀλλάζει ὁ Χριστός! - Ἀρνητὲς τῆς ἀπογραφῆς - Σχολεῖο ἢ συμμορία; σελ. 188-191.

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἀρχιμ. Δανιὴλ Ἀεράκη

Οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων τεῦχος Γ'

Ἑρμηνεῖα πρὸς οἰκοδομὴν. Ἀναπτύσσει τὰ κεφάλαια 20-28 (κ' -κη') τῶν Πράξεων. Κατάλληλο καὶ γιὰ Ἀγιογραφικοὺς κύκλους. Σελ. 270. Τιμᾶται 10 εὐρώ. Τηλ.: 2103212713-2109765440.

Ἡμερολόγιο 2022

Ἀφιερωμένο στὸν ἀπόστολο Πέτρο. Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιὰ περισσότερα (πᾶνω ἀπὸ 30) γίνεται ἔκπτωσης 30%. Τηλ.: 2103212713-2109765440.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καὶ γιὰ τὸ 2022

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2022.

- Στὸ λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

- Στὸ λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

• Τοῦ ἔξωτερου τοῦ ἐμβάσματος στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.